

เรื่องเสร็จที่ ๑๑๖/๒๕๕๔
ตอบเป็นหนังสือ

ที่ นร ๐๙๐๕/

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๓๙๔/๑๔ ถนนสามเสน
เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

เรื่อง ขอรื้อปัญหากฎหมาย

เรียน ผู้จัดการใหญ่บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน)

อ้างถึง หนังสือบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) ที่ ทีโอที /๒๑๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ขอรื้อเรื่องอายุความและแนวทางปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ (เรื่องเสร็จที่ ๔๓๔/๒๕๕๔)

ตามหนังสือที่อ้างถึง บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) ได้ขอรื้อเกี่ยวกับการนับอายุความหนึ่งปีในการฟ้องคดีฐานละเมิดหรือลาภมิควรได้ต่อบริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) (บริษัท เอไอเอส) ความละเอียดทราบอยู่แล้ว นั้น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาขอเรียนว่า ขอรื้อของบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) มีประเด็นที่ต้องพิจารณา ๒ กรณี ดังนี้

กรณีที่หนึ่ง การนับอายุความหนึ่งปีในการฟ้องคดีฐานละเมิดจะเริ่มนับเมื่อใด ในกรณีนี้เห็นว่า ตามมาตรา ๔๔๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดนั้นมีอายุความหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน การที่บริษัท ทีโอทีฯ รู้ถึงการละเมิดและรู้ว่าบริษัท เอไอเอส จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนจึงอาจรู้ได้จากข้อเท็จจริงประการหนึ่งหรือรู้ได้จากคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ที่ อม. ๑/๒๕๕๓ (หากข้อเท็จจริงจากคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวมีข้อเท็จจริงที่แสดงให้เห็นได้ว่าบริษัท เอไอเอส มีส่วนในการกระทำละเมิด) อีกประการหนึ่ง ซึ่งเทียบเคียงได้กับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) ในเรื่องเสร็จที่ ๔๓๔/๒๕๕๔ ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ดังนั้น หากบริษัท ทีโอทีฯ ไม่เคยรู้หรือไม่อาจรู้ได้ถึงการละเมิดอันเกิดจากการกระทำของบริษัท เอไอเอส มาก่อนที่จะรู้จากคำพิพากษาฯ กรณีจึงต้องถือว่าการนับอายุความหนึ่งปีในการฟ้องคดีฐานละเมิดตามข้อหานี้เริ่มนับตั้งแต่วันที่บริษัท ทีโอทีฯ อาจรู้ถึงคำพิพากษาฯ ซึ่งโดยข้อเท็จจริง บริษัท ทีโอทีฯ มีโอกาสที่จะรู้ถึงคำพิพากษาฯ ได้นับแต่วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ อันเป็นวันที่มีคำพิพากษาดังกล่าวเป็นต้นไป ส่วนวันที่บริษัท ทีโอทีฯ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะทำงานฯ นั้น การแต่งตั้ง

คณะทำงานฯ ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าบริษัท ทีโอทีฯ รู้ว่าบริษัท เอไอเอส เป็นผู้กระทำความผิด เนื่องจากเป็น การศึกษาและประเมินความเสียหายเท่านั้น กล่าวโดยสรุป กรณีขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงว่าบริษัท ทีโอทีฯ ควรจะรู้หรือไม่ว่าบริษัท เอไอเอส มีส่วนในการกระทำความผิดเมื่อใดเป็นสำคัญ

กรณีที่สอง การนับอายุความหนึ่งปีในการฟ้องคดีฐานลามิควรได้จะเริ่มนับเมื่อใด ในกรณีนี้เห็นว่า ตามมาตรา ๔๑๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เรื่องลามิควรได้นั้นมีอายุ ความหนึ่งปีนับแต่เวลาที่ฝ่ายผู้เสียหายรู้ว่าตนมีสิทธิเรียกคืนลามิควรได้ ดังนั้น กรณีที่บริษัท ทีโอทีฯ จะรู้ว่าตนมีสิทธิเรียกคืนลามิควรได้จึงเป็นกรณีทำนองเดียวกับการรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึง ต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน กล่าวคือ อาจรู้ได้จากข้อเท็จจริงหรือรู้จากคำพิพากษาฯ ซึ่งโดยข้อเท็จจริง บริษัท ทีโอทีฯ จึงมีโอกาสรู้ได้นับแต่วันที่มีคำพิพากษาดังกล่าวเช่นเดียวกัน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) อัคร จารุจินดา

(นายอัคร จารุจินดา)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักกฎหมายปกครอง

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๐๙๕๑-๘

โทรสาร ๐ ๒๒๘๑ ๕๙๘๒

www.krisdika.go.th

www.lawreform.go.th